

δαληνή στην άγκαλιά του και την έφιλησε.

Κάποτε έβηξε πίσω από τις πλάτες τους. Και γυρίζοντας οι δύο νέοι είδαν το Νοέλ που έρχόταν προς το μέρος τους.

— 'Ο κούρος σ'αφρονάζει, είπε ο άνατολίτης.

Και έφυγε με τ'ά χέρια στις τσέπες και με το κφαλί σκυφτό.

'Ο Πατριζιος και η Μαγδαληνή τόν άκολούθησαν.

— Πόσο μου ζάνει κόπο ή άμωσφαίρα μέσα εις την όποιαν τ'ης! Έξαμε ο Πατριζιος, ύστερ' από μακρ'ά σιωπή. 'Η ζωή θ'ά εινε άνυπόφορη άνάμεσα σ'έναν πατέρα μονομανή, μ'ά ήλιθία ύπρηστ'οτα και ένα ψυχογιού, που δέν τόν ειδα ποτέ ν'ά γελ'ά. Δέν εινε εύθυμοι οι ύθαγενείς τ'ης Χ'άι — Ν'ω!...

— Δέν τόν ξέρεις έσ'ν το Νοέλ, άπάντησε η Μαγδαληνή. 'Όταν θέλη κανείς δ'ε μπορεί ν'ά εινε χαρούμενος όσο αυτός. Γι'ά ρώτησε τ'η Γεοτρούδη!

— Τόν βλέπω πάντοτε θλιμμένο, σχεδόν κλαυιάρη!...

— 'Όταν δ'η κανένα ξένο, πάντοτε εινε έτσι. 'Ο Νοέλ εινε άτολμος.

— Σου εινε άφοσιωμένος;

— Ναι. Και φοβ'άται περισσότερο άπ' όλους το μπαμπά.

— 'Ο πατέρας σου τόν μεταχειρίζεται με σκληρότητα;

— Με πολλή σκληρότητα. Και έτσι πρέπει. Τουλάχιστον ο μπαμπ'άς λέει, ότι έτσι πρέπει ν'ά φρονείται κανείς μ'αυτούς τους «μπόυς» τ'ης 'Απο 'Ανατολής, αν θέλη ν'ά κάνουνε προκοπή.

— 'Εγώ δ'ε μπόρσα ποτέ ν'ά κρ'ίνω ν'ά χαρακτη'ρα του. 'Ερχομαι δ'ω τόσο σπάνια!

— 'Ω! Τώρα εκπολιτίζεται... Τρώει στην κουζίνα με τ'η Γεοτρούδη.

Έιχανε φτάσει στ'ά γάγγελλα του δεντροζήπου. 'Ο Νοέλ, ποι κρατούσε την πόρτα ανοιχτή, φαινόταν πιό θλιμμένο. 'Ο Πατριζιος τόν ενύπταζε και έμφύλησε σχεδόν στο αυτί τ'ης Μαγδαληνής:

— Χ'αρά στον όμορφόν!

— Τόν βραίσαις άσχημο! Μ'ά γι'ά κ'άτ'αζε τ'ά μάτια του! Ποτέ δέν ειδα μάτια εύπνότερα.

— 'Αλήθεια, παραδέχτηκε κι' ο Πατριζιος.

'Ο Κοριολίς ήταν μπροστά τους, στην πόρτα τ'ης σέρρας, και ειχε ένα ύφος ζάβη άλλο παρ'ά ευχαριστημένο.

'Εξοίταζε τους δύο νέους και ύστερ'α ειπε:

— 'Εστειλα και σ'ας φώναξα, γιατί νομισα π'ος άκουσα ν'ά βροντ'ά και φοβ'ήθηκα γι'ά καμιά μπόσα. Μ'ά τ'σως ν'ά γελ'άστ'ρα... Στην ήλιθία μου, ή άκοή δ'ε λειτουργεί πιά καλά...

'Ο τόνος με τόν όποιον ο θειος μου μιλούσε γι'ά την καταιγίδα έκανε κατ'ά-πλη'η στον Πατριζιο. Και ή κατ'άπλη-ξή του β'ηξε έξω από τ'ά όρ'α τ'ης, ό-ταν άκουσε τόν Κοριολίς ν'ά ρωτ'ά με τόσο σχεδόν βάρβαρο:

— 'Εμπρός!.. Δέν πιστεύω ν'ά θέλε-τε ν'ά με γελ'άσετε και σεις! 'Ακούστη-ζε ή όχι ή βροντ'ή;

— 'Εγώ δέν άκουσα τίποτα, άποκρί-θηκε η Μαγδαληνή, χωρίς καμιά ντρο-πή. Κ' έγενεψε με τρόπο στον Πατριζιο γι'ά τόν παρακαλέση ν'ά μ'ην τ'η δια-φύση.

Μ'ά ο νέος δέν τόν κατάλαβε και χωρίς ν'ά κρηνη την άμχανία του, ειπε:

— Την άκουσα και την παρακούσα!... 'Ενόμισα π'ος μάλιστα έπρεσε κανένας κερωνός στο σπίτι!

'Η Μαγδαληνή εκκοζι'ησε ως τις ρίζες τών μαλλιών τ'ης και ο Κοριολίς την εφοβ'ήρισε με τοντωμένο το δάχτυλο:

— Μαγδαληνή! Τ'ό ξέρεις πολ'ύ καλά ότι μ'άρέσει ή ειλακρί-νεια! Π'ου θ'ά φτάναμε, αν σ'άκουγα;

— Μ'ά, μπαμπ'ά, σου δοκίμ'ομαι π'ος δέν πρόσεξα στη βροντ'ή, τ'σως από την τωφειλιά που έρωξε ο ένας από τους άλμυίνους...

— Πάντα ο 'Ηλι'ας, δέν ει'ν' έτσι!...

— Ναι, μπαμπ'ά, ο 'Ηλι'ας. 'Ετόλμησε ν'ά σκοτώση έναν κό-τ'σφα στον κ'ηπο, ενώ ήμεις βοισκόμαστε κ'ει...

— Νά το!...—ειπε ο Πατριζιος δείχοντας το πουλι που τ'οξε φέρεται μαζί του.

— Κανίγια! μοιροθύρισε ο θειος. Πρέπει ν'ά τόν ειδοποιή-σουμε ν'ά τραβ'ά πιό πέρα και ν'ά προσέχη τ'ά άγοίμα μου. Ει'νε τ'ώρα κ'άμπτοςος καιρός που όλο εδ'ω κοντ'ά τριγυρίζει!

Πάντα πιό στενωχωρημένη, ή Μαγδαληνή ειπε:

— 'Εχεις δ'ιζιο, μπαμπ'ά! μ'ά εγώ τόν ειδοποίησα κι' όλας με τ'η Ζωή.

— Τί του μ'ήγνησε;

— Νά π'ηγαίν'η ν'ά κρηνη'α μακρότερα, γιατί οι τωφειλιές του με τρομάζουνε. Κι' ο 'Ηλι'ας πάλι μου μ'ήγνησε, ότι με προσέχει καλύτ'ερ' από κοντ'ά, γιατί από τότε που έγεναινε όλες αυτές οι δολοφονίες ο τόπος δέν εινε άσφαλής...

— Και σ'υ τί άπάντησε;

— Τίποτα. Τ'ου έστειλα μ'ά λίτρα ρούμη.

('Ακολουθε)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Δουμάς και Μπαλζάκ

'Ο Δουμάς πατήρ και ο Μπαλζάκ τ'ά ειχαν τ'σουγγρ'οσει. 'Ενα βράδυ όμως αναντήρησαν κ' οι δύο σ'ένα φιλικό τους σπίτι. Καθ'όλη τ'η διάρκεια τ'ης έσπεριδος οι δύο μεγάλοι συγγραφ'εις δέν άντ'ή-λαξαν ούτε λέξη. Κατά τ'ά μεσάνυχτα ο Μπαλζάκ βγαίνοντας από την αίθουσα και περνώντας δίπλα από το συγγραφ'εία τών «Τριών Σωματοφυλάκων», ο όποιος έγραφε τότε δράματα, ειπε δυνατ'ά χωρίς ν'ά τόν ζυτ'άξη:

— 'Όταν θ'ά ξεζουμιστ'ω φιλολογικ'ως, θαρ'άξω κ' εγώ ν'ά γρά-φο θεατρικ'ά έργα!

— Τότε μπορείς ν'άξοιση; άμείωσε! τ'ου άπάντησε ο Δουμάς.

Διευθυντής μ'ά φορά!...

'Ο λόδοξ Νόρτλφ, ο περιήρηος «Μ. Ναπολέων» του 'Αγγλι-ζου Τύπου», όπως τόν έλεγαν, ιδιοκτήτης του μεγάλου τράστ' των άγγλικών εφημεριδών, συνήτησε κάποτε σ'ε μιάν αίθουσα τ'ης συντάξσεως τών «Τ'αίμς» ένα νέο συντάκτη. Άμείωσε τόν ερώτησε:

— 'Εχετε πολ'ύ καιρό που εργαζ'εστε εδ'ω;

— Δεκαπέντε μήνες ζυριε.

— Πόσα κερδίζετε;

— Δέκα λίρες τ'η βδομάδα.

— Και εισθε ευχαριστημένος μ'αυτές;

— Μάλιστα, ζυριε.

— 'Ε λοιπόν, παιδί μου, ν'ά περ'άσ'η το Σάββατο από το Λογι-στ'ήριο ν'ά σ'έσφληση. 'Ενας δημοσιογράφος που δουλεύει στους «Τ'αίμς» κ' ει'ν' ευχαριστημένος με δέκα λίρες τ'η βδομάδα δέν εινε καλός δημοσιογράφος!

Πούρα και έργασια

'Ο διάσημος γάλλος εύθυμογράφος Βιλλύ έλεγε μ'ά μερ'α στον εκδότη του:

— Μου εινε αδύνατο ν'ά γράφο άμα δέν καπνίζω. Μοναχ'α που τ'ά πούρα τ'ης 'Αβ'άνας άφριβ'ησαν τόσο ώστε άναγκαστήνα ν'ά κ'ανω οίκονομίες.

— Π'ώς; Λιγοστ'έφατε τόν αριθμό τών πούρων σας; τόν ρώτησε ο εκ-δότης.

— 'Όχι, τ'ου άπάντησε ο συγγρα-φ'εύς, λιγοστ'εφα τόν αριθμό τών ώ-ρων τ'ης εργασίας μου!...

Τ'ά μαθηματικ'ά του Βιλλύ

Μ'ά μερ'α δείχοντας στο Βιλλύ μ'ά κρη'ια του Παρισινού ημιζόμου, τ'ου ειπαν:

— Τ'η βλέπετε αυτή; Δέν μπορεί ν'ά ζυ'η με λιγότερα από ένα εκατομ-μ'ριο φράγκα το χροόν.

Και ο Βιλλύ άπάντησε:

— 'Ενα εκατομμύριο; Τ'ης τ'ό έξα-σφαλιζούνε δύο φίλοι, οι όποιοι θ'ά τ'ης δίνουν από 500.000 φρ. ετ'ησίως...

Και ε'πρόσθεσε:

— ... ή χίλιοι που θ'ά τ'ης δίνουν από ένα χιλιάριζο!...

Σ'αν στο σπίτι του!...

'Ο διάσημος εύθυμογράφος Μορίς Ντωνν'αί τ'ης Γαλλικής 'Ακα-δημίας δέν συνηθίζ'ει να συζητ'η στις διάφορες κοσμικές λέσχεις. Κάποτε όμως υποκρίπτοντας στις παρακλήσεις ενός φίλου του έ-γινε μέλος μ'ας καλλιτεχνικ'ης λέσχης, όπου έκρινε καθήκον του ν'ά παρουσιασθ'η ένα βράδυ.

Μπαίνοντας, μέσα στην αίθουσα τών μελών έβγαλε, όπως ήταν φυσικό το καπέλλο του. Τότε ο φίλος του που τόν συνόδευε τ'ου ειπε φιλικ'ά:

— Ξέρστε... εδ'ω μπορείτε ν'ά φορ'άτε το καπέλλο σας... Ειστε σ'άν στο σπίτι σας.

Και ο Μορίς Ντωνν'αί, χαμογελώντας:

— Μ'ά άκριβ'ώς στο σπίτι μου ειμαι πάντοτε χωρίς καπέλλο!...

'Η μουστάρδα κ'ι ή χώνευσις

'Ο Βιλλύ θεωρείται ως ένας από τους πιό καλομαγ'άδες γάλλους συγγραφ'εις. Σ' ένα φιλολογικό γεύμα, ο παρακαθημένος του βλέποντάς τον ν'ά τρώη γι'ά τέταρτη φορά μεσατάσσε με σάλμι, τ'ου έδωσε ύποχρωτικ'ά τ'η μουστάρδα.

— Μουστάρδα! φώναξε ο Βιλλύ σπράχζοντάς τ'ην; δέν παίρνω ποτέ μου!

— Και γιατί, παρακαλώ;

— Γιατί χώνευει κανείς μ'αυτ'ην εύκολα!...